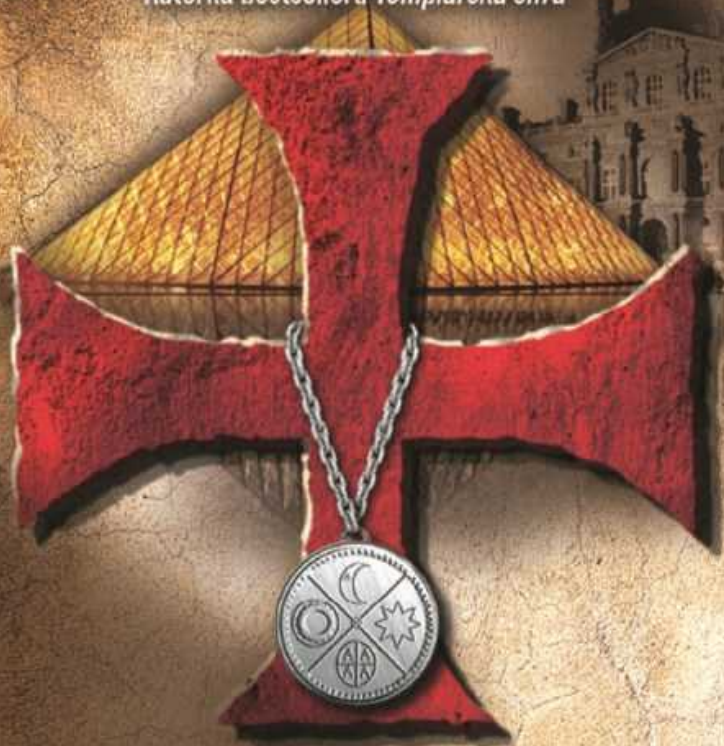

CHLOE PALOV

Autorka bestselleru *Templářská šifra*

TEMPLÁŘSKÁ RELIKVIE

Svatý grál v rukou novodobých nacistů může přepsat osud celého lidstva
Další dobrodružství antikváře a bývalého špiona Caedmona Aisquitha

Chloe Palov

TEMPLÁŘSKÁ RELIKVIE

Chloe Palov

TEMPLÁŘSKÁ RELIKVIE

Přeložil

Viktor Faktor

Copyright © 2011 by Chloe Palov
Translation © Viktor Faktor, 2012

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-354-4 (papírová kniha)
ISBN 978-80-7359-977-5 (e-pub)
ISBN 978-80-7359-962-1 (PDF pro čtečky)
ISBN 978-80-7359-945-4 (mobi)
ISBN 978-80-7359-928-7 (PDF)

ČÁST 1.

*Je lépe mít málo a bát se Hospodina,
než mít velký poklad a s ním neklid.*

– KNIHA PŘÍSLUVÍ 15:16

1

OPERACE PŘÍZRAČNÝ BOJOVNÍK,
AL QANAWAT, SÝRIE
03.42

„Co tohle, sakra, je...?“

Ohromen tím, co právě objevil v chrámu ze třináctého století, sáhl hlavní seržant Finn McGuire po světilně Maglite zajištěné vpředu na maskáčích. Posvítil si a zkoumal zlatý medailon v sametem vyloženém pouzdře. Vypadal jako cosi, co by mohl nosit nějaký arabský šejk či turecký sultán. Nebo snad ošperkovaný rapper. Neuvěřitelně zdobený, s rytinami slunce, měsíce a jakési veliké hvězdy.

Finn opatrně vyzvedl medailon z pouzdra. S bezmála osmi centimetry v průměru a s těžkým zlatým řetězem odhadl jeho váhu téměř na kilogram. Skoro kilo zlata v hodnotě tisíc dolarů za unci. Ocítl se v pokušení a přestal vnímat hlas v hlavě, který ho vybízel, aby vložil šperk zpátky do pouzdra. Bude dělat, jako by tu zatracenou věc nikdy neviděl, a začne se zase zabývat svým úkolem.

Finn a vojáci z jeho operační skupiny Delta se infiltrovali do syrské vesnice Al Qanawat, aby našli deset propašovaných lahviček s virem neštovic dříve, než budou vyvezeny ze země a stanou se smrtící zbraní. Když to tu všechno prohledal, ale ukryté lahvičky s virem nikde nenašel, a vyšel ven s prázdnýma rukama, náhle ho napadlo, že ukradené biologické zbraně byly prostě prodány na černém trhu.

Ta myšlenka vyvolala dost nepříjemný pocit v jeho vnitřnostech. Generál Robert Cavanaugh osobně klasifikoval tajnou operaci jako „citlivou“, což volně přeloženo znamenalo, že mise nebyla nikde zapsaná.

Zatracená práce!

Co si Cavanaugh vůbec myslí? Že Finnův oddíl z Deltý je jeho soukromým gangem vykradačů hrodek? Na to, aby věděl, že medailon je malým jménem, nepotřeboval žádného klenotníka od Tiffanyho. Před sedmnácti lety, kdy vstoupil do armády Spojených států, složil přísahu, že bude bránit svoji vlast proti všem nepřátelům, cizím i domácím. Zabavení biologických zbraní do této kategorie spadalo. Krádeže zlatých cetek k rozmnožení generálova beztak už tučného bankovního konta nikoliv.

Finn, rozzlobený tím, že je pokládán za hlupáka, pohlédl na černé hodinky Pathfinder na levém zápěstí. 03.43. Dvě minuty do plánovaného odletu.

Pevně přesvědčen, že na místě žádné biologické zbraně nejsou, otevřel trhnutím suchý zip na kapse kalhot a medailon do ní uložil.

Náhle zaslechl tlumené kroky a otočil se na podpatku. Jediným plynulým, nacvičeným pohybem sáhl do pouzdra připevněného k pravému stehnu pro pistoli HK Mark 23.

Lapen v pasti paprsku jeho svítilny stál jakýsi Syřan v dlouhém hábitu, v ruce zahnutou šavli s rukojetí posázenou drahokamy. I když jeho volba zbraně byla podivná, zahnutá čepel vypadala, že by dokázala Finna hravě rozseknout na dvě poloviny.

Protože mu ale bylo jasné, že výstřel by rozespalou vesnici okamžitě probudil, zastrčil poloautomatickou pistoli zpátky do pouzdra. Přestal svítit muži do obličeje a zamířil paprsek níž, někam na jeho srdce. Syřa-

novy oči se podezřívavě přimhouřily, když viděl, jak si Finn sahá za záda k opasku. O vteřinu později už držel v ruce nůž – Bowie s čtyřiceticentimetrovou čepelí. Po další vteřině se Syřan sesul k zemi jako pokácený javor na horském svahu v Berkshiru.

Právě když se Finn chystal vzít si zpátky svůj nůž se slonovinovou rukojetí a zastrčit ho zase do pouzdra, zastavil se uprostřed pohybu. Ozvalo se totiž důvěrně známé ra-ta-ta-ta z automatických zbraní. Raději tedy vytrhl z pouzdra Mark 23.

„Od západu se blíží nepřítel,“ ohlásil mu do ucha odtělesněný hlas.

„Svolejte tým,“ nařídil Finn do mikrofону vysílačky připevněného k okraji prilby. „Potřebujeme se urychleně dostat k přistávací zóně.“

Nůž nechal zaražený v Syřanově těle a spěšně se obrátil k odchodu. Sotva se ocitl venku, rozechvěla se mohutná palba a zbraň mu vylétla z ruky.

„Do hajzlu!“ zařval a pocítil mocný poryv vzteku a bolesti, obojí stejně veliké, obojí současně.

Z polotmy se vynořilo pět členů Finnova týmu Delta – Deuce, Lou-Lou, Dixie, Johnny K. a PJ a z jejich automatických zbraní šlehalý výstřely. Přízrační bojovníci zhmotňující se z řídkého vzduchu. O sto metrů dál se v oblaku prachu snesl k zemi vrtulník. Jakmile Finn a jeho muži zneškodnili povstalce, vydali se rychlým poklusem k přistávací zóně.

O chvíli později se Finn, už v bezpečí na palubě, pohodlně usadil.

„Poslyšte, šéfe, pár Syřanů to určitě schytalo...,“ začal Johnny K., ale pak vykřikl: „Do prdele! Co to máš sakra s rukou? Zdravotník!“

Finn, který se cítil na omdlení, se opřel hlavou o stěnu. Když nad sebou uviděl stát zdravotníka, opožděně

si uvědomil, že všude je samá krev. Na ruce. Na nohavicích. Na podlaze helikoptéry. A všechna ta záplava se lila ze zakrváceného místa, kde míval ukazováček. „Míval“ bylo to správné slovo, protože viděl, že ho má půlku ustrělenou a z pahýlu prstu tryská rudý gejzír jako z nějakého nově objeveného ropného vrtu.

Zatracená práce! Právě prst, kterým mačkal spoušť. Vztekle bušil hlavou do stěny vrtulníku.

I kdyby ho nechali v armádě, Finn McGuire věděl, že svou kariéru u Delty může políbit na rozloučenou.

A to všechno kvůli nějakému zatracenému zlatému medailonu.

2

PENTAGON

O ČTYŘI MĚSÍCE POZDĚJI

„Hlavní seržant Finnegan J. McGuire?“

Finn, s umělohmotným kelímekem v ruce, se ohlédl přes rameno. Když spatřil dvě osoby s cedulkami „Návštěvník Pentagonu“ připíchnutými na sakách, natáhl se pro konvici s kávou.

„Ano, jsem McGuire. A kdo jste vy?“

Dvojice současně trhnutím otevřela stejná černá kožená pouzdra s průkazy a natáhla k němu ruce. „CID. Já jsem dozorčí důstojník Dennis Stackhouse a tohle je má partnerka, zvláštní agentka Elizabeth Tonelliová.“

Oddělení kriminálního vyšetřování armády Spojených států... co od něj můžou chtít? Mezi vojáky bylo dobře známo, že vyšetřovatelé CID jsou sami zákonem. Něco jako zvláštní jednotka Delta. Nemuseli mít na sobě uniformu, chodit pravidelně k holiči nebo dodržovat postup podle služebních hodností. Byli to poldové a vojáci v jednom.

„Včera pozdě večer, někdy mezi desátou a jedenáctou, byly ve Fort Braggu spáchány dvě vraždy. Potřebujeme vědět, kde jste se v tu dobu zdržoval,“ prohlásil dozorčí důstojník příkrým, věcným tónem.

Finn, kterému samozřejmě neušlo nevyřčené podezření, že byl včera někde, kde neměl být, odpověděl: „Celý večer jsem strávil doma. Sám, musím dodat. Seděl jsem doma, dojedl jsem zbytky kuřecího kung pao, stihl druhou polovinu *Tuctu špinavců* na jedné kabelové televizi a pak jsem šel spát.“

Už když to prohlašoval, zmocnil se ho nepříjemný pocit, že jde o jeden z těch zatracených scénářů „udělal to nebo neudělal, hlavně že někoho máme“.

Zvláštní agentka Tonelliová otevřela ústa, aby promluvila, ale předběhl ji.

„A než se zeptáte, tak vám rovnou povím, že žádné alibi nemám,“ přiznal dobrovolně. „O těch vraždách ale nic nevím. Ve Fort Braggu jsem nebyl už několik měsíců.“

Fort Bragg byla domovská základna jednotky Delta. Před třemi měsíci vyklidil byt ve Fayettvillu, který si nedaleko základny najal. Od té doby se tam neukázal. Finn, jen stěží potlačuje posměšné odfrknutí, ukázal na kancelář vedle společenské místnosti. „Jak vidíte, dělám teď ouřadu v Pentagonu.“

Byla to otupující kancelářská práce, spojená se „shromažďováním zpravodajských informací“. Osm hodin denně prohlížel satelitní fotografie. Bylo to tak daleko od bojových povinností, jak se jen voják mohl dostat. Neuplynul jediný den, kdy si Finn nepřál, aby se někdo objevil a vysvobodil ho z téhle mizérie.

„Doufám, že tím jsem zodpověděl všechny vaše otázky. A teď, jestli dovolíte, se potřebuju vrátit k práci.“ Pokynul ke své přepážce.

„Máme ještě pár dalších dotazů,“ zkazil mu radost důstojník za jeho zády a spolu s agentkou se vydal za ním.

Finn popadl křeslo od neobsazeného psacího stolu a dovezl ho do své kóje. Volnou rukou pokynul Tonelliové, aby se posadila. Dozorčí důstojník zůstal stát, jako by šlo o dětskou hru, ve které ten, kdo při skončení hudby nenajde volnou židli, vypadá ze hry.

Agentka Tonelliová významně pohlédla na Finnovu pravou ruku. „Jak se má váš prst?“

„To nevím... Zůstal kdesi na Středním východě.“

„Omlouvám se. Vyznělo to jinak, než jsem měla v úmyslu. Chtěla jsem vědět, jak se vám to hojí.“

Finn ji ohodnotil jako „hodného policajta“ ze dvojice a pokrčil rameny. „Nemůžu si stěžovat.“

O co jim jde? Vojenský chirurg na letecké základně v Ramsteinu musel roztrhané maso z jeho pravého ukazováčku amputovat. Odřízl ho těsně pod druhým kloubem. Finn nevěděl, jestli za to mohlo původní zranění nebo následující chirurgický zákrok, ale došlo k poškození nervů šlachy, která prst ohýbala. A přestože se rána hojila rychleji, než očekával, jeho dny „střelce“ u Deltý skončily. Dokázal sice i nadále střílet tak, že spoušť tiskl prostředníčkem, ale rychlost a dovednost, jaké se od vojáka zvláštních sil v bojovém nasazení vyžadovaly, už byly ty tam.

„Nevím, co ještě chcete vědět, ale já musím pracovat,“ prohlásil Finn příkře. „Co kdybychom ten výslech urychlili?“

„Tak dobře,“ souhlasil dozorčí důstojník Stackhouse. „Jak jsme vám už sdělili, byli včera večer nalezeni dva zavraždění příslušníci Delta Force z posádky ve Fort Braggu.“

Finnovi se okamžitě narovнала páteř jako struna. „Tvrdíte, že oběťmi byli vojáci Deltý?“

„Oba zavraždění, desátník Lamar Dixon a desátník John Kelleher, byli z vašeho oddílu.“

Finn měl pocit, jako by právě dostal úder na solar, a vnitřnosti se mu sevřely v bolestivé křeči. Oba muži nebyli jen z jeho oddílu, ale byli to také kamarádi. *Dixie a Johnny K. Mrtví. Oba. Proboha.*

Finn pohlédl důstojníkovi přímo do očí. „A vy si opravdu myslíte, že jsem včera po službě jel do Fort Braggu a zavraždil je?“

Dozorčí důstojník Stackhouse se ani nepokusil zakrýt samolibý úsměv. Otevřel kožené desky, které si přinesl. Vytáhl z nich dvě fotografie z místa činu a položil je na psací stůl. „Tohle by vám mělo osvěžit paměť.“

Finn si snímky pozorně prohlížel. Z toho, co viděl, se mu udělalo špatně. Až na to, že jeden z mužů byl černochoch a druhý běloch, byly obě fotografie téměř identické. Oba dva byli nazí, přivázaní ke šroubům upevněným do podlahy, přes ústa měli lepicí pásku a těla zakrvácená. Nebyla to obyčejná vražda, ale řezničina.

„Obě oběti byly rituálně mučeny,“ pokračoval Stackhouse. „A ještě něco. Vrah ke spáchání vražd použil váš nůž, váš Bowie.“

Finn pleskl dlaní do fotek na psacím stole. „To je absolutně vyloučené.“

Dozorčí důstojník znovu otevřel svoje desky a vylovil třetí obrázek. Se škodolibým úsměvem pohupoval lesklou fotografií Finnovi před nosem. „Nezdá se vám to povědomé?“

Agentka Tonelliová, zjevně našťavaná šaškováním svého parťáka, mu fotografii vyškubla a podala ji Finnovi. „Střenka nože je ze zkamenělé slonoviny a zdobená rytinou. Dnes se tohle umění už moc neprak-

tikuje, ale před staletími používali bostonští velrybáři rytiny k –“

„Vím, co jsou to rytiny a k čemu byly,“ přerušil ji Finn a nevěřícně na fotku zíral.

„Jak můžete vidět, do slonoviny je vyrytá galská věta *Fé mhóid bheith saor*,“ pokračovala. Natáhla se přes jeho psací stůl a prstem ukázala na snímku vyrytý nápis. „Podívali jsme se na internet. Znamená to ‚Přísahám, že budu svobodný‘. Pod rytinou jsou iniciály FJM.“

„Nesnažte se nám tvrdit, že to není váš nůž,“ varoval ho Stackhouse. „Máme pro to důkaz.“

„Heleďte, nevím, jak se to stalo, ale...“ Finn se zarazil uprostřed věty. Nůž na fotografii, nůž Bowie, kterým někdo zavraždil Dixieho a Johnnyho K., byl ten, kterým před čtyřmi měsíci zabil syrského protivníka při oné zbabrané akci, z níž si odnesl zlatý medailon. Kdyby nebylo toho prokletého přívěsku, měl by prst, kterým mačkal spoušť, stále ještě na pravé ruce.

Nůž nechal v Al Qanawatu, zabodnutý v hrudi toho syrského šílence se šavlí.

Jak se sakra mohl dostat do Fort Braggu?

„Chtěl jste k tomu něco podotknout, seržante?“

Finn zavrtěl hlavou. Nebylo co dodat. Někomu se nějak podařilo dostat poslední dva členy jeho staré skupiny. Před třemi měsíci sestřelilo pár povstalců z irácké oblohy vrtulník, ve kterém seděli Deuce, Lou-Lou a PJ.

Což znamenalo, že je jediným členem oddílu Delta, který dosud dýchá.

Agentka Elizabeth Tonelliová se znovu natáhla přes stůl a sebrala mu fotografii. „Ztráta prstu, kterým jste tiskl spoušť, to pro vás musela být hořká pilulka ke spolknutí. Určitě vás to hodně naštvalo. A naštvání lidi mívají sklon k násilí. Ve spojení se speciálním výcvikem..., no, jistě víte, co tím chci asi říct.“

Stručně a jasně. Posttraumatická stresová porucha. Vždy oblíbený a běžný motiv k vraždě.

Parták agentky Tonelliové si nasadil brýle na čtení a opět otevřel kožené desky. S výrazem pilného studenta zkoumal jakýsi papír. Uběhlo několik vteřin, než pohlédl přes vršek kovových obrouček. „Trochu jsme si vás proklepli, seržante. Doufám, že vám to nevadí.“

A do příc. Už je to tady. Rodinné prádlo McGuireů. Špinavá prostěradla třepotající se v prudkém větru.

„Zdá se, že váš bratr Mychal se mezi bostonskými Iry vyznamenal. Podle naší složky strávil šest let ve federální věznici v Lewisburgu za pašování zbraní.“ Jeden koutek úst dozorčího důstojníka se zkroutil v odporném úsměšku. „Vsadil bych se, že jste na něho pyšný.“

Finn to nechal bez komentáře. Výsledky všech bezpečnostních prověrek se vždycky zdržely, dokud si ministerstvo obrany neověřilo, že se Finn s bratrem Mickeym už nestýká. Ani s žádným jiným členem klanu McGuireů.

„Finnegan a Mychal McGuire. Pokrevní bratři. *Ne. Počkat.*“ Ten mizera znovu nahlédl do složky. „Dvojčata! To znamená, že jste ze stejného těsta.“

„Udělejme si v tom jasno – nejsem bratrův opatrovník,“ procedil Finn mezi zuby. Když hovořil, všiml si upozornění na monitoru počítače, že mu přišla e-mailová zpráva. Zatímco jméno odesilatele, FJ-58, mu nic neříkalo, předmět zprávy, slova NE-SPRAVEDLIVĚ OBVINĚN, obojí velkými písmeny, ho rozhodně upoutal.

Nenuceně přesunul ruku k myši a klikl na ikonku elektronické pošty. Při čtení zprávy úmyslně nasadil nicneříkající výraz.

* * *

Jaká je cena svobody? Pokud nechcete přemýšlet o odpovědi za zdmi vojenské věznice, vyjdete okamžitě z budovy a vydáte se do recepce francouzského velvyslanectví ve Washingtonu. Tam počkáte u dveří do dvora, než dostanete další instrukce. Jestliže se nedostavíte do pěti odpoledne, bude příslušným autoritám dodán nevyvratitelný vzorek DNA, který vás spojí s nedávnými vraždami. Jestli o této záležitosti cokoliv komukoliv vyzradíte, čeká vás poprava.

Finn stiskl DELETE a mail okamžitě zmizel z monitoru. *Odejít z budovy?* Jsou šílení? Vždyť je na pokraji zatčení za vraždu. Navíc je onou zmíněnou budovou monstrózní Pentagon.

Zíral na prázdnou obrazovku počítače. Neznal nikoho, kdo by pracoval na francouzském velvyslanectví. Nikdy tam ani nebyl. Choval však podezření, že vraždu Dixieho a Johnnyho K. nařídil někdo z téhle ambasády. A že někdo nastrčil na místo vraždy jeho nůž Bowie. A také vědí, že ho vyslýchá CID. Což znamenalo, že nepřítel má oči a uši ve vojenském velení Spojených států.

Není to děsivé pomýšlení?

„Seržante McGuire,“ zazněl náhle hlas z intercomu. „Měl jste mi co nejdříve donést kopii těch aktualizací? Kde sakra jsou?“

Finn znal ten hlas až příliš dobře. Patřil jeho velícímu důstojníkovi, plukovníku Benjaminu Duckworthovi, důstojníku se vždy vyleštěnými botami toužícímu po kariéře, který vedl Satelitní analytickou skupinu, SAG, jako by to bylo jeho osobní léno.

Finn stisknutím tlačítka vypnul intercom a omluvně pohlédl na dva agenty CID. „Je mi líto, ale už před de-

seti minutami jsem měl plukovníkovi donést satelitní fotografie. Na příjmu je velitel v Kandaháru. Čeká na doručení zpravodajských informací, aby mohl rozeslat bezpečnostní detaily,“ sdělil jim a záměrně zahrál „vlasteneckou“ kartou. „Kancelář plukovníka Duckwortha je jen o kus dál v chodbě. Odnesení těch dokumentů mi bude trvat jen chvilinku.“

Oči dozorčího důstojníka se zúžily, když pohlédl na neškodnou obálku, kterou Finn držel v pravé ruce. „Nemůžete tam s tím poslat někoho jiného?“

„Nikoho nemám,“ zalhal Finn. „V kanceláři není nikdo s dostatečně vysokou bezpečnostní prověrkou, aby mohl tyto materiály převzít, natož je donést po chodbě plukovníkovi.“

„Tak dobře,“ zavrčel podrážděně agent. „Ale pospěšte si.“

Jistě, právě to mám v úmyslu.

3

S obálkou v ruce se Finn vydal chodbou k plukovníkově kanceláři. Rychlý pohled přes rameno jej ujistil o tom, co už věděl – že oba agenti CID sledují každý jeho pohyb.

„Proč vám to trvalo tak dlouho?“ zařval plukovník Duckworth, když Finn vstoupil do jeho pracovny. „A kdo jsou ti dva, co se vám táhnou v patách?“

Finnovi bylo jasné, že Duckworth ani tak netoužil po těch materiálech, jako si přál zjistit, kdo vkročil bez povolení do jeho panství.

„Jsou to agenti CID,“ odpověděl mu tedy. „Ve Fort Braggu došlo k nějaké mimořádné události, a tak shánějí informace.“ Ruku s obálkou držel zvednutou, zatímco mířil ke dveřím na druhé straně plukovníkovy

kanceláře. „Potřebuju si udělat kopii pro svou kartotéku.“

Když jeho nadřízený přikývl na souhlas, otevřel Finn dveře a vešel do rozlehlého administrativního prostoru.

Potřeboval být chvíli sám. Ne na dlouho, jen na takovou dobu, aby vypadl z kanceláří SAG dřív, než agentům dojde jeho trik.

Rychle přešel kolem kopírek, faxů a dalších přístrojů, řadami oddělených kójí a v duchu si spočítal, že má šedesát, možná pětasedmdesát sekund, než se spustí poplašné zařízení. Vyšel na chodbu, zahnul vpravo a ostrým krokem po ní kráčet ke kancelářskému křídlu, které bylo v současné době v renovaci a všechno kolem bylo pokryté průhlednými plastovými fóliemi. Prošel kolem pět metrů dlouhé spojené řady vozíků naložených kancelářským nábytkem a lepenkovými krabicemi.

Jakmile se ocitl za tímhle „stěhovacím vozem“, otevřel prudce dveře, které vedly do nově vymalované schodišťové šachty. Na zábradlí byly ještě cedule ČERSTVĚ NATŘENO. Po několika dalších vteřinách se ocitl v přízemí okruhu E, vnějšího okruhu Pentagonu. Rozběhl se klusem, s obálkou dosud v ruce. Náhodnému pozorovateli by se jevil jako muž, který zmeškal začátek schůze.

Když se hnal kolem tiskárny Pentagonu, ohlušující rachot tiskařských strojů, které chrlily dokumenty, zprávy a příručky čtyřadvacet hodin denně sedm dní v týdnu, ani nevnímal. Na konci dlouhé chodby ustoupil před ještěrkou naloženou krabicemi vytištěných listů svázaných do kroužkových pořadačů a brzy poté se dostal k dalšímu schodišti. Bral schody po třech, dokud nevyběhl na vrchol a nevynořil se v prvním po-

schodí křídla, z něhož vedl východ k řece. Pentagon, pět pater vysoký s pěti koncentrickými kruhy a deseti paprskovitými chodbami, byl bludiště. A tento fakt hodlal Finn využít ve svůj prospěch. Vzhledem k tomu, že jeho Dodge Ram byl odstavený na jižním parkovišti, nebyl tenhle východ dobrou volbou. Finn došel k závěru, že to bude první místo, kde ho začnou hledat. Druhým místem bude východ k metru a autobusům. Proto měl k úmyslu dostat se na méně frekventovanou silnici a odejít z budovy východem k řece. Všichni hlavouni – ministr obrany i náčelníci generálního štábu – měli kanceláře právě v tomto křídle Pentagonu. Bylo to nejdál od kanceláře SAG a Finn si pomyslel, že tohle nejspíš bude poslední místo, kde by ho agenti mohli hledat.

Zvolnil, když spatřil statného rotného, jak opouští svůj králičí kotec. Finn si ho rychle přeměřil. *Bez deseti centimetrů dva metry. Něco přes sto kil vyrýsovaných svalů.* Dokonalý soupeř. Finn vešel do jeho prázdné kanceláře a z háčku na zadní straně dveří sebral jeho sako a baret. Na další cestě chodbou si rotného zelené sako od uniformy hodil na sebe, zatímco služební baret zasunul do podpaží.

CID bude hledat neuniformovaného muže. To, že má na sobě sako, ho sice nezachrání, ale pár vteřin k dobru mu to získá.

Když se blížil k bezpečnostnímu kontrolnímu stanovišti u východu k řece, mrkl na hodinky. 16.15. Pokud se do pětáctýřiceti minut neukáže u francouzského velvyslanectví, nikdy se nedozví, kdo zabil Dixieho a Johnnyho K.

Když náhle zahlédl na monitoru ve strážním stanovišti svoji vojenskou fotografii, narazil si rychle baret na hlavu. Zašel na záda skupiny uniformovaných vo-

jenských zaměstnanců a lokty si prorazil cestu do jejich středu.

Po dalších deseti vteřinách vyšel Finn z Pentagonu. Z náprsní kapsy saka vytáhl sluneční brýle a nasadil si je.

Tu snadnější část měl za sebou. Teď se musí dostat k francouzské ambasádě.

Prohlížel malé parkoviště za zastřešeným prostorem. Vzhledem k tomu, že bylo úplné světlo, spojit drátky od startéru u nějakého auta na parkovišti nepřicházelo v úvahu.

Zatímco zkoumal parkoviště, zastavila u obrubníku Toyota Camry. Ze strany spolujezdce vystoupil jakýsi muž v pomačkaném khaki obleku. Zabouchl za sebou dveře a vydal se ke schodišti vedoucímu ke vchodu. Finn pohlédl do čelního skla. *Vychrtlá postava. Rovné černé vlasy. Mandlové oči a pihovaté tváře.* Žena za volantem byla civilní zaměstnankyně, která pracovala v jedné kancelářské kóji na stejné chodbě, v níž sídlila i SAG.

Jakže se jmenuje?

Kathy? Karen?

Sakra, na jejím jméně přece nezáleží.

Finn prostě potřeboval únikové vozidlo, a tak otevřel dveře a nasedl do toyoty.

4

Kate Bauerová jen stěží potlačila výkřik a leknutím se stáhla před vysokým vojákem, který bez úsměvu a bez okolků nasedl do jejího vozu.

„Potřebuju vaši pomoc,“ prohlásil ten muž stroze, což byla žádost stejně nečekaná jako jeho náhlý nástup na sedadlo spolujezdce.